

Zjišťování, vyhodnocování a ničení prostředků atomového napadení

Podplukovník Miroslav Brož
a major Bohumír Bláha

Přesto, že otázkám boje s prostředky atomového napadení protivníka je v celé armádě věnována velká pozornost a úsilí, ukázalo se, že široký komplex otázek spojených se zjišťováním, vyhodnocováním a ničením prostředků atomového napadení si ve svém celku i v řadě dílčích problémů vyžaduje upřesnění, přehodnocení, popřípadě bližšího teoretického i praktického rozpracování.

1. Zjišťování prostředků atomového napadení nepřítele

Před přistoupením k rozboru některých dílčích otázek souvisejících se zjišťováním prostředků atomového napadení nepřítele je třeba si připomenout některé skutečnosti, dané současným stavem, popřípadě nejbližšími perspektivami vývoje ozbrojených sil Severoatlantického paktu na středoevropském válečném.

Především je to otázka nasycenosti ozbrojených sil prostředky atomového napadení ve srovnání s operačními normami použití atomové munice. Tak např. současná nasycenost polní armády těmito prostředky je taková, že kdyby z každé hlavní nebo odpalovacího zařízení bylo v průběhu celé armádní útočné operace provedeno jen jedno odvolání (teoreticky), byly by velmi značně překročeny stávající normy použití ZHN. Nestačila by prostě atomová munice, jež je pro útočnou operaci armády přidělována.

Z této skutečnosti vyplývá, že nepřítel má velmi široké možnosti provádět atomové útoky jednotlivými prostředky atomového napadení a že odhalení zámýslu použití toho či jiného prostředku v tom kterém okamžiku či údobí boje bude téměř vyloučeno. I když připustíme, že ne každá houfnice 203,2 mm zjištěná v palebném postavení, oří zajištění do něj nebo za přesunu je určena pro střelbu atomovou municí v nejbližší době, nemůžeme tuto možnost vyloučit. Proto při organizaci zjišťování prostředků atomového napadení nelze situaci zjednodušovat a úsilí zaměřovat výhradně na prostředky operačního a operačně taktického dosahu, ale průzkum všemi prostředky organizovat v jednotlivých hloubkách a prostorech tak, aby co možno v nejkratší době byly zjiště-

ny všechny prostředky, jež pro odpálení atomové munice přicházejí v úvahu.

To ovšem vzhledem k množství cílů, jejich nevelkým rozměrům, vysoké pohyblivosti a rozčlenění do velké hloubky vyžaduje zabezpečit přísnou ekonomičnost a nejefektivnější využití všech prostředků průzkumu. To je možno dosáhnout jen centralizovaným řízením průzkumu, zejména prostředků operačně taktického a operačního dosahu, přesnou a ústředně vedenou evidencí zjištěných, zničených a podle známých norem k zjištění zbývajících prostředků atomového napadení a konečně vysokým stupněm znalosti těchto prostředků všemi příslušníky zejména těch složek, jež se na organizaci, řízení a provádění průzkumu prostředků atomového napadení jakkoli podílejí.

Další skutečností, kterou je při organizaci zjišťování prostředků atomového napadení protivníka třeba brát v úvahu, je krátkost lhůt, které tyto prostředky potřebují na přípravu k odpálení a nepřetržitý maršér jimi. Zejména pro období atomového útoku v počátečním období války je třeba počítat s tím, že všechny nebo převážná většina prostředků atomového napadení bude své úkoly plnit z předem připravených, obsluhám známých odpalovacích stanovišť a palebných postavení a u prostředků operačního dosahu z větších částí proti cílům, jejichž prvky jsou dobře známy již v míru. Z toho vyplývá, že příprava k odpálení střel Redstone, Corporal a Lacrosse nebude delší než 30 minut a u houfnice 203,2 mm nepřesáhne 10 minut.

Proto stále více vystupuje do popředí požadavek spojit vyhledávání prostředků

atomového napadení bezprostředně s ničím. To ovšem vyžaduje, aby ten prostředek, kterému je vyhledávání prostředků atomového napadení uloženo, měl také prostředky k bezprostřednímu ničení. Je třeba, aby průzkumné letouny byly vybaveny raketami vzduch — země a měly kanónovou výzbroj, aby průzkumné skupiny vyslané na území protivníka měly potřebnou výzbroj (nejlépe ruční raketové prostředky) a příslušný výcvik založený na co nejdokonalejší znalosti zranitelných míst jednotlivých prostředků atomového napadení i způsobů jejich ničení těmi zbraněmi, jež skupina má k dispozici.

Tuto skutečnost si nepřítel velmi dobře uvědomuje. Výsledkem orientace na vyhledávání a současně ničení pohyblivých, zvláště důležitých a nebezpečných cílů, je nyní uskutečňována koncepce vytvářet jednotky a celé svazky úderných průzkumných letounů (strike reconnaissance aircraft), vybavených mohutnou konvenční i nukleární výzbrojí, jakož i speciálními prostředky umožňujícími provádění „klasického“ vzdušného fotografického průzkumu a vizuálního pozorování. Typickým příkladem takového letounu je F-104 STARFIGHTER.

Jako třetí skutečnost zásadního významu pro organizaci zjišťování zbraní hromadného ničení je třeba vidět to, že technický pokrok v oblasti vývoje nukleárních náloží a koncepce konstrukce většiny bojových letounů taktického letectva hlavních kapitalistických zemí umožňuje, že s výjimkou vyloučené přepadových stíhacích letounů PVO každý bojový letoun může být nosičem atomových pum; při tom řada typů, zejména amerických bombardovacích letounů, je schopna nést atomové pumy velké ráže, některé z nich (např. F-100 SUPER SABRE, F-105 THUNDERCHIEF) až ráže megatonové. Sama znalost výzbroje jednotlivých leteckých svazků protivníka tedy již neumožní předem spolehlivě určit, který z nich je skutečně určen k provádění atomových úderů; zde se zvláště naléhavostí vystupuje potřeba znát stupeň vycvičenosti, charakter výcviku, jakož i speciální vybavení letounů toho kterého svazku či jednotky. Prakticky lze dnes každé letiště v rájónu rozmístění taktické letecké armády, obsazené plně vycvičenou jednotkou stíhacích bombardovacích letounů, považovat za letiště nosičů. V souvislosti s letišti „nosičů AZ“ projevuje se snaha, zejména v období zvýšeného napětí předcházejícího zahájení války, zjistit letiště obsazené svazky a jednotkami letounů — nosičů atomových pum, na tato letiště naplánovat údery a v průběhu

hromadného odvetného úderu je podle tohoto plánu napadnout atomovými pumami. Výsledek je celkem známý: i v případě, že „odvetný úder“ je proveden relativně včas, tj. několik minut dříve, než dopadnou první nukleární pumy nepříteli, je efekt úderů na letiště „nosičů“ velmi pochybný a ve většině případů neodpovídá vynaloženému úsilí; dojde sice ke zničení (při použití vzdušných výbuchů k časově omezenému vyřazení) těchto letišť, avšak vlastní nosiči, tj. letouny, zasaženy nejsou, neboť v kritické době byly ve vzduchu nebo již rozptýleny na záložních letištích. Přitom však nutnost způsobit co největší ztráty právě letounům — nosičům taktického letectva vystupuje zejména v počátečním období války do popředí se zvláště naléhavostí. Poznanky z cvičení Severoatlantického paktu naznačují, že na válčišti se v současné době i v dohledné perspektivě má taktické letectvo na atomovém útoku v počátečním období války podílet rozhodující měrou (společně s letectvem z letadlových lodí až 85 % všech atomových úderů). Vzhledem k tomu, že v současné době ještě prakticky všechny stíhací bombardovací letouny (s výjimkou zaváděných lehkých bitevních letounů FIAT G. 91) potřebují letiště s pevnou vzletovou dráhou a že tato letiště jsou v plné míře, nebo až na nepatrné výjimky, známá již v míru, zbývají v zásadě dvě možnosti řešení tohoto problému:

1. V průběhu první vlny vlastního hromadného úderu napadnout jen skutečně z hlediska předkládaného zámyslu nepříteli, nejdůležitější letecké základny, a to bez ohledu na to, zda před zahájením války byly obsazeny jednotkami „nosičů“ či nikoli. Tato letiště, dovoili-li to zámysl vlastní útočné operace, zničit pozemními výbuchy AZ. Hromadný úder na obsazené letiště bombardovacích letounů provést až podle výsledků doplňkového vzdušného průzkumu buď přímo letouny provádějícími průzkum, nebo raketami. Pro tuto alternativu by bylo výhodné mít předem připraveny prvky pro údery prakticky na všechna v úvahu připadající letiště; vlastní údery provést na krátký signál průzkumného letounu tak, aby k napadení letiště došlo nejpozději do 10 až 15 minut po průletu našeho průzkumného letounu.

2. Počínaje první vlnou vlastního hromadného atomového úderu plánovitě a systematicky ničit všechna letiště s pevnou vzletovou dráhou delší než 1500 — 1800 m, která jsou v prostoru dosahu prostředků operační skupiny frontu. Při spolehlivé komplexní znalosti letištní sítě na území

protivníka by při správné volbě časové posloupnosti a cílů úderů bylo možno kanalizovat letištní manévry taktického letectva a přimět jeho velení k vytváření značných koncentrací letectva na menším počtu letišť, kde by pak byly dány podmínky pro jeho snadnější a účinnější ničení. K této koncepci se mimochodem přiklání i velení ozbrojených sil NATO ve svých zámyslech. Předností této druhé varianty je relativně větší pravděpodobnost dosažení cíle, tj. zeslabení taktického letectva protivníka; záporům je však velká potřeba prostředků atomového napadení, která převyšuje vůbec možnosti, dané současnými normami přidělování nukleárních pum a náplní pro operaci.

K zjišťování prostředků atomového napadení je běžně uvažováno použití především vzdušného fotografického, vizuálního, agenturního, rádiového a pokud se týká jednotek letounů — nosičů AZ i radiolokačního průzkumu.

Vysoká pohyblivost prostředků atomového napadení a krátkost doby přípravy k odpálení si však vynucuje postupné přenesení hlavního těžiště průzkumu, jak v míru, tak i ve válce, na radiotechnický průzkum. Při tom je třeba sledovat požadavek co nejuplněnějšího zautomatizování všech procesů a centralizace shromažďování údajů, neboť jen touto cestou bude moci být zabezpečen včasný zásah.

Dalším požadavkem je nutnost vyřešit v celé armádě a ujednotit způsob určování místa zjištěného cíle. Jelikož prostředky atomového napadení představují ve většině případů cíle plošné nevelké, je právem kladen požadavek maximální přesnosti určení jejich polohy. Přesné umístění cíle tak, aby na něj bez dalšího doprůzkumu bylo možno účinně provést úder raketovými prostředky, dělostřelectvem nebo letectvem, může dát spolehlivě jedině vzdušný průzkum, agenturní průzkum a diverzní průzkumné skupiny. Umístění cíle je třeba uvádět v topografických koordinátech toho druhu mapy, jaká se vede na hlavních pracovištích štábu operační skupiny frontu a u armád. Je třeba zamezit tomu, aby např. letec udal koordináty zjištěného cíle z kódované mapy 500 000, aby se tyto koordináty na štábu frontu již více méně nepřesně přenášely na mapu 200 000 a prostředku, který má proti cíli provést úder, se daly takto uměle vykonstruované souřadnice. Určit přesné souřadnice cíle při použití leteckého snímkování je záležitost poměrně jednoduchá a umožňuje maximální přesnost. Za současně

situace je však třeba vzít v úvahu, že přes značný technický pokrok v letecké fotografii bude v průběhu bojové činnosti při zjišťování prostředků atomového napadení mít podstatně větší význam vizuální průzkum. Souřadnice prostředků atomového napadení je třeba předávat okamžitě po zjištění cíle. Až do doby, než bude možno k těmto účelům využít televize, musí tedy souřadnice cílů ve většině případů dávat osádka letounu. Jsou známy zkušenosti, které v tomto směru má sovětské letectvo. Tak např. ze závěru článku pplk. L. LJUBČENKA, uveřejněného v časopise Věstník vzdušného flota č. 2/61 vyplývá, že přes obtížnost tohoto úkolu dokáže po taktické stránce dobře připravený pilot rychle zhodnotit situaci, cíl vyhledat, určit jeho polohu vzhledem k nejbližšímu orientačnímu bodu nebo bodům a zakreslit jej do mapy. Při nejbližší příležitosti pak, kdy situace ve vzduchu mu na několik okamžiků dovolí odpoutat pozornost od řízení letounu, musí určit koordináty a rádiem je předat. Při použití letounů se dvou nebo vícečlennou osádkou je celý proces pochopitelně podstatně snazší. Na tyto úkony je však třeba osádky průzkumných letounů cílevědomě a soustavně připravovat a dosáhnout u nich vytvoření příslušných návyků.

Obdobná situace je i u diverzních průzkumných skupin. I zde je třeba jejich příslušníky náročně a soustavně v této činnosti procvičovat a přesnost určení souřadnic cílů učinit jedním ze základních kritérií pro hodnocení splnění stanovených úkolů.

Zásadu přesného a jednotného určení souřadnic cílů — prostředků atomového napadení — je třeba důsledně dodržovat mimo jiné i při rozeběhu cvičení. Údaj, že „jižně velkého města N. je odpalovací zařízení TM-61“ nemůže být podkladem pro včasný úder. Potom si cvičící štáby pro takovýto cíl souřadnice více méně vymýšlejí a prostředku, který má provést ničení, se dávají přesné souřadnice naprosto nepřesného místa. Škodlivost takovéto praxe spočívá v tom, že dochází k zlehčování situace a nevytvářejí se návyky nutné pro činnost ve skutečném boji. Je třeba přijmout zásadu, že při nedostatečně přesném určení polohy prostředků atomového napadení je nutno provést dodatečný průzkum a teprve na základě jeho výsledků tento cíl napadnout. V řadě případů však může být pozdě.

Cíl, který byl jednou zjištěn a z jakéhokoliv důvodu nemohl být včas zničen, je třeba dále sledovat, aby bylo možno zabránit dalšímu odpálení. Úspěšné sledování prostředků atomového napadení je pochopi-

telně závislé na kvalitách a zkušenostech toho, kdo průzkum provádí (ve většině případů to bude osádka průzkumného letounu) a do značné míry i na správném úkolování osádky orgánem, který průzkum řídí. Správně úkolovat pak může jen ten, kdo dokonale zná nejen základní takticko-technická data prostředků atomového napadení nepřítel, ale i normy setrvání těchto prostředků na jednom místě, rychlost přemístování, potřebu komunikací a kromě toho dovede i z okamžité situace a možného zámyslu použití vyhodnotit nejpravděpodobnější směr přemístění i místo, kde se

v které době může cíl nalézat. Možnost takto účinně řídit průzkum je za situace, kdy není bojových zkušeností, plně závislá na soustavném a hlubokém studiu materiálů o nepříteli a na dokonalé znalosti předpokládaného prostoru bojové činnosti.

Vzhledem k vysokému stupni nasycenosti ozbrojených sil nepřítel (prostředky atomového napadení) je třeba pro jejich zjišťování mít trvale značně vysokou zálohu průzkumných letů a mít praxi v pečlivosti letounů, které jsou ve vzduchu na vyhledávání a upřesňující průzkum prostředků atomového napadení.

II. Vyhodnocování zjištěných prostředků atomového napadení a řízení jejich ničení

Ve vyhodnocování zjištěných prostředků atomového napadení a řízení jejich ničení se rovněž projeví určité nedostatky, jež by ve skutečnosti vedly k nehospodárnému použití vlastních prostředků atomového napadení a tím k ohrožení splnění úkolu.

Vlastní vyhodnocení prostředků atomového napadení nepřítel bude v řadě případů záležitostí toho, kdo je zjistí. V případě, že osádka letounu nebo diverzní průzkumná skupina takový prostředek objeví, rozpozná a má prostředky k jeho zničení, neprodleně jej napadne a výsledek nejkratší cestou ohlásí. K složitějšímu procesu hodnocení bude docházet tehdy, jestliže okamžité zničení není možné. Pak je nutno v příslušném štábu ocenit stupeň nebezpečnosti daného prostředku pro splnění zámyslu vlastního velení, správně určit jeho pravděpodobnou další činnost, zhodnotit nejvýhodnější dobu, způsob a prostředek k zničení, rozhodnout o potřebě prostředků a době případného průzkumu. Teprve na základě toho je možno vydat příslušný rozkaz k zničení.

Projevují se tendence, že zjištěný prostředek atomového napadení třeba ničit zásadně atomovou municí, aniž byla plně vzata v úvahu mnohdy výhodnější možnost zničení dělostřelectvem, bitevním úderem letectva nebo diverzní průzkumnými skupinami. Rovněž tak účinnost použitých atomových pum nebo náloží není vždy volena tak, aby odpovídala důležitosti, velikosti a zranitelnosti cíle. Je třeba vycházet opět z podrobné a hluboké znalosti prostředků atomového napadení nepřítel, způsob jejich rozmisťování, citlivých článků, celkového stupně jejich zranitelnosti, dále ze znalosti možností a účinků vlastních prostředků atomového napadení a na základě toho se vyvarovat mrhání kilotonami. V této souvislosti je rovněž vždy třeba zvážit, zda je výhodnější

a snažit zničit přímo raketu, odpalovací zařízení (popřípadě kanón či houfnici) — nebo příslušný prostředek řízení a navedení.

Zvláště je třeba se vyvarovat toho, aby jeden prostředek atomového napadení v důsledku nedokonalého přehledu a nedostatků v řízení ničil současně svými prostředky operační svaz i vyšší operační svaz, nebo aby nedostatky v evidenci provedených vlastních úderů vedl k tomu, že prostředky vyššího operačního svazu je napaden cíl, který před kratší — a někdy i delší dobou již s úspěchem zničil operační svaz. Je třeba zabezpečit, aby hlášení štábů svazů o provedení a zjištěných výsledcích vlastních atomových úderů okamžitě pronikala jak na operační, tak i na zpravodajské oddělení vyššího operačního svazu k umožnění správného plánování případných opakovaných úderů, upřesňování zámyslu, pravděpodobně nejbližší činnosti a zbyvajících možností nepříteli. K zabezpečení celkového přehledu o atomových úderech, provedených prostředky operačních svazů a o zničení prostředků atomového napadení jinými prostředky svazů toto důsledně zahrnovat i do souhrnných průzkumných hlášení štábů operačních svazů.

Dále se jeví potřebným ujasnit úlohu a vzájemné vztahy informační skupiny a skupiny ZHN operačního oddělení a informační skupiny zpravodajského oddělení štábu vyššího operačního svazu při řešení otázek, souvisejících se zjišťováním, vyhodnocováním a ničením prostředků atomového napadení.

V rámci tohoto se nejeví účelné informovat o zjištěných prostředcích atomového napadení ty složky, které se nijak nepodílejí na jejich sledování, ničení a ani jinak jejich činnost nemohou ovlivnit.

Je třeba ujasnit, zda je to informační

skupina operačního oddělení, jež má a je schopna zajistit včasné předávání zpráv od informační skupiny zpravodajského oddělení o zjišťovaných prostředcích atomového napadení kupř. veliteli dělostřelectva, veliteli letectva, protiradiotechnické službě, popřípadě operačním svazům a opačně pak úda je o provedených vlastních úderech předávat informační skupině zpravodajského oddělení. Máme za to, že zde je nebezpečí časové ztráty.

Značné zvýšení operativnosti v předávání zpráv o prostředcích atomového napadení znamenala trvalá přítomnost styčného orgánu velitele dělostřelectva operační skupiny na pracovišti informační skupiny zpravodajského oddělení a jeho spolehlivé spojení s velitelem dělostřelectva. Bylo by třeba uvážít, zda s obdobným posláním by na pracovišti zpravodajského oddělení neměl být trvale, nebo alespoň v nejdůležitějších fázích boje styčný orgán velitele letectva.

Neujasněnost systému předávání zpráv o prostředcích atomového napadení v sobě skrývá nebezpečí, že některé cíle napadení nebudou a na druhé straně v důsledku snahy orgánů zpravodajského oddělení najít někoho, kdo by na cíl vůbec udeřil, se vytvářely podmínky pro to, aby tým cíl byl napaden např. jak prostředky velitelství dělostřelectva, tak i letectva a popřípadě operačních svazů.

V této souvislosti se jeví nutnost usměrnit i informovat svazy o prostředcích ato-

mového napadení a zbytečně jim nepředávat dílčí zprávy o těch prostředcích, které jim přímo nejsou předány jako cíle. K tomu je třeba příslušným způsobem upravit i činnost styčných orgánů operačních svazů a směrových důstojníků za nimi u zpravodajského oddělení. Možnost prakticky a hlavně včas využít výsledků zjišťování a vyhodnocování prostředků atomového napadení je rozhodující měrou ovlivněna systémem spojení. Zkušenost ukázala, že např. v době přemístování štábu leteckého svazu bylo prakticky nemožné informovat letectvo o důležitých cílech a že i předávání výsledků vzdušného průzkumu zpravodajskému oddělení uvázlo. Smlívat se s tímto stavem by znamenalo vědomě připustit, že budou období, kdy prostředky atomového napadení, zejména operačně taktického a operačního dosahu, nebudou ničeny.

Další skutečností, která může nepříznivě ovlivnit včasnost předávání zpráv o prostředcích atomového napadení, je složitost systému kódování a malá pružnost šifrovací služby; kromě ztráty času dochází i ke kómolení zpráv, což zejména při předávání souřadnic může mít nejzávažnější důsledky. Je třeba zvážít možnosti použití rychlopisných jednoduchých šifrovacích strojů a zavedení co nejjednodušších, pro potřeby předávání zpráv o prostředcích atomového napadení specializovaných hovorových a signalizovaných hovorových a signálních tabulek.

Splnění úkolů a dosažení cílů útočné operace je závislé na zachování úderné síly a bojeschopnosti vlastních vojsk, kterou podle přijatých zásad se nepřítel bude snažit ničit především prostředky atomového napadení. Těmito prostředky bude rovněž usilovat o vybojování celkové vzdušné a atomové nadvlády a o rozvrácení hospodářského a politického života státu. Proto ničení jeho prostředků atomového napadení musí být jedním z prvořadých úkolů.

Příspěvek chtěl ukázat, že otázka zjišťování, vyhodnocování a ničení prostředků atomového napadení nepříteli ještě není zcela vyřešena a že vyžaduje velké pozornosti, úsilí, iniciativy a tvůrčího přístupu na všech stupních v naší armádě.

Za hlavní otázky považujeme:

- centralizaci řízení a velení,
- spojovat průzkum s ničením, čehož podmínkou je vybavit prostředky průzkumu, odpovídající výzbrojí,
- vyřešit spolehlivé, operativní a nerušené spojení, zabezpečující řízení průzkumu, předávání zpráv o cílech a řízení vlastního ničení,

Z kapitalistických armád

- stanovit a procvičovat jednotný způsob určování souřadnic cílů u všech složek a na všech stupních armády,
- přezkoušet potřeby a rozsah informování jednotlivých složek štábu vyššího operačního svazu a operačních svazů o prostředcích atomového napadení protivníka s cílem odstranit zbytečnou a co nejvíce zoperativnit a urychlit nezbytnou informaci,
- soustavně zvyšovat a prohlubovat znalosti všech příslušníků štábů a zejména orgánů průzkumu na všech stupních o prostředcích atomového napadení protivníka, jejich možnostech, způsobech a normách použití.

СОДЕРЖАНИЕ

Полковник Вацлав Михалец:

По некоторым вопросам партийно-политической работы во время войны

Подвергая анализу характерные черты будущей возможной войны, автор делает некоторые выводы, вытекающие для партийно-политической работы в армии, подчеркивая необходимость наличия высокой подготовленности, боеспособности и боеготовности, особенно в начальный период войны.

Далее он уделяет внимание, прежде всего:

- привитию боевого духа войскам,
- воспитанию классовой ненависти к врагам социалистического строя,
- воспитанию социалистического патриотизма и пролетарского интернационализма.

ОПЕРАТИВНОЕ ИСКУССТВО И ТАКТИКА

Полковник Ян Воштера:

Опыт работы штаба по планированию, организации и руководству наступательных операций

Глубоко рассматривая методику работы штаба оперативного объединения и соединения по подготовке решения, главным образом в подготовительный период, автор указывает способ, как в решении командира должна найти свое отражение решающая роль оружия массового поражения, и каким образом она проявляется в разрабатываемой документации. Одновременно приводится текст некоторых статей основных документов.

Далее он обсуждает мероприятия, обеспечивающие командира и штабу передавать внесрочные донесения об атомной обстановке, обращая особое внимание на организацию связи и подчеркивая важность единой экспедиции.

Наконец он отмечает обеспечение непрерывности работы штаба, учитывая перегруженность работников штаба и недостаточную механизацию вспомогательных работ.

Подполковник Зденек Шонка - майор Яромир Ланк:

Боевое применение ракетных войск и артиллерии

Автор рассматривает вопросы планирования и управления ракетными подразделениями и управления огнем ракетного оружия, обращая особое внимание на действия группы по управлению огнем, ее организацию и распределение обязанностей между должностными лицами, подготовку штабов по вопросам применения атомного оружия, ствольной артиллерии и ракетометов.

Майор Зденек Кац:

Некоторые сведения по применению ВВС в наступательной операции

Подполковник Православ Калицкий:

Армия ПВОС в противовоздушной операции

Подчеркивая роль и значение противовоздушной обороны и характеризуя противовоздушную операцию, автор обсуждает роль и место армии ПВОС при организации и ведении противовоздушной операции. В этом отношении он детально рассматривает вопросы управления и взаимодействия, уделяя основное внимание оперативно-тактическим и тактическим инстанциям управления.

Коллектив офицеров командования инженерных войск МНО:

Опыт по инженерному обеспечению операции в начальный период войны

Авторы подвергают анализу методы планирования и организации инженерного обеспечения в начальный период войны.

По задачам инженерного обеспечения они затрагивают следующие вопросы:

- организацию разведки,
- обеспечение перехода в наступательную операцию,
- снабжение водой,
- обеспечение пунктов управления,
- материально-техническое обеспечение.

Рассматривая вышеуказанные вопросы, они подбирают новейшие сведения. Авторы также приводят опыт по работе штаба начальника инженерных войск оперативного объединения.

Полковник Лудвик Ондруй, майор Станислав Флориан:

Опыт по оценке радиационной обстановки

Подвергая анализу понятие „радиационная обстановка“, авторы обсуждают проблемы параметров атомного взрыва, приводят возможный способ составления сводки радиационной обстановки, быстрой передачи донесений об атомных ударах и оповещения войск об опасности радиационного заражения.

Подполковник Милан Сладечек:

Обеспечение управления в области связи - современная система связи

Обсуждая современную систему связи в масштабе оперативного объединения автор подчеркивает что основным пунктом управления остается командный пункт, несмотря на усилия командующих (командиров) управлять с передовых командных пунктов.

Далее автор показывает возможности правильного использования средств связи, обращая внимание на важность „Экспедиции“, правильное использование вспомогательных узлов связи и УКВ связи.

Генерал-майор Иосиф Слабый:

Опыт по территориальному характеру в области тыла и снабжения

Автор обращает внимание на следующие вопросы:

- боевую и мобилизационную готовность тыла,
- ВОСО (роль и место),
- использование гражданского сектора во время войны,
- преодоление обширных районов радиоактивного заражения,
- управление тылом;

Сведения представляют собой подытожение новейшего опыта по работе штаба тыла.

Подполковник Зденек Яшек:

Организация и проведение танко-технического обеспечения наступательной операции

Автор рассматривает вопрос влияния условий ведения современной операции и боя на танковое обеспечение, вопросы обеспечения эксплуатации танков, организации и способов вытаскивания, эвакуации и ремонта танков. В статье содержится также реальный расчет потребности ремонтных и эвакуационных средств.

ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧЕСКАЯ ПОДГОТОВКА

Коллектив офицеров отдела оперативной подготовки оперативного управления Генерального Штаба:

Опыт по управлению командно-штабными оперативными учениями

ПО КАПИТАЛИСТИЧЕСКИМ АРМИЯМ

Подполковник Милослав Брож - майор Богумир Блага:

Обнаружение, оценка и уничтожение средств атомного нападения